

SALLY

ROONEY

TRADUCERE DE MIHAELA BURUIANĂ

LUME FRUMOASĂ, UNDE EȘTI

1

O femeie stătea la barul unui hotel, cu ochii la ușă. Avea un aspect curat și îngrijit: bluză albă, păr blond, dat după urechi. Aruncă o privire spre ecranul telefonului, pe care era afișată o interfață de mesaje, apoi se uită din nou la ușă. Era aproape sfârșitul lui martie, în bar era liniște, iar dincolo de fereastră, în dreapta ei, soarele începea să apună peste Atlantic. Ceasul arată șapte și patru minute, apoi și cinci, și șase. Repede, fără vreun interes vizibil, își examinează unghiile. La șapte și opt minute, ușa se deschise și intră un bărbat. Era suplu, brunet, cu o față îngustă. Se uită în jur, trecând în revistă chipurile celorlalți clienți, apoi își scoase telefonul și verifică ecranul. Femeia de la fereastră îl observă, dar, în afară de a-l urmări din priviri, nu făcu alt efort pentru a-i atrage atenția. Păreau să fie de aceeași vârstă, în jur de treizeci de ani. Îl lăsă să stea acolo până când o zări și se apropie de ea.

Tu ești Alice? întrebă el.

Eu sunt, răspunse ea.

Bun, eu sunt Felix. Scuze de întârziere.

Pe un ton blând, ea răspunse: Nu-i nimic. El o întrebă ce vrea să bea și pe urmă se duse la bar să comande. Barmanița îl întrebă cum îi merge, iar el îi răspunse: Bine, da, ție? Comandă o vodka tonic și o halbă de bere lager. În loc să care sticla de apă tonică până la masă, o goli în pahar cu o mișcare rapidă, exersată, a încheieturii. Femeia de la masă bătea darabana pe un suport de bere, în timp ce aștepta. Atitudinea ei exterioară se schimbă de când intrase bărbatul în local, devenise mai atentă și mai vioaie. Acum se uita afară la apus de parcă o interesa, deși mai înainte nu-i dăduse nicio atenție. Când bărbatul se întoarse și așeză băuturile pe masă, o picătură de bere se vărsă, iar ea îi urmări cu privirea coborârea rapidă pe peretele halbei.

Ziceai că abia te-ai mutat aici, spuse el. Așa-i?

Ea încuviință, luă o gură din băutură, își linse buza de sus.

De ce ai făcut asta? întrebă el.

Cum adică?

Adică, de obicei, lumea nu prea se mută aici. Mai degrabă se mută de aici. Nu cred că ai venit pentru muncă, nu?

Oh. Nu, nu chiar.

Un schimb rapid de priviri păru să confirme că el aștepta o explicație mai amănunțită. Ei îi apăru o licărire pe chip, de parcă încerca să se hotărască, pe urmă zâmbi ușor, aproape conspirativ.

Păi, tot voiam să mă mut undeva, zise ea, și pe urmă am auzit de o casă chiar la marginea orașului ăstuia – un prieten îi cunoaște pe proprietari. Se pare că încercam de mult să o vândă și, până la urmă, au început doar să caute pe cineva care să locuiască în ea între timp. În fine, m-am gândit că ar fi drăguț să locuiesc aproape de mare. Bănuiesc că a fost cam impulsiv. Da... Dar asta e tot, nu a fost vreun alt motiv.

El bea și o asculta. Până să termine de vorbit, ea devenise ușor emoționată, ceea ce se vedea din respirația întretăiată și din expresia oarecum autoironică. El urmări impasibil spectacolul, apoi lăsă paharul pe masă.

Am înțeles, zise el. Și înainte de asta ai stat în Dublin, nu?

În mai multe locuri. Am stat în New York o vreme. Sunt din Dublin, cred că ți-am zis asta. Dar am locuit în New York până anul trecut.

Și acum, că ești aici, ce ai de gând să faci? Îți cauți de muncă sau ceva?

Ea tăcu. El zâmbi și se sprijini de spătar, fără să-și ia ochii de la ea.

Scuze pentru toate întrebările astea, spuse. Cred că încă nu înțeleg toată povestea.

Nu, nu mă deranjează. Dar nu prea mă pricep la dat răspunsuri, după cum vezi.

Cu ce te ocupi, deci? Asta e ultima mea întrebare.

Ea îi zâmbi, reținut acum. Sunt scriitoare, spuse. Ce-ar fi să-mi spui tu cu ce te ocupi?

Ah, nimic la fel de neobișnuit. Sunt curios despre ce scrii, dar nu o să întreb. Eu lucrez într-un depozit, în afara orașului.

Ce faci acolo?

Păi ce fac acolo, repetă el filosofic. Adun comenzile de pe rafturi, le pun pe un cărucior, apoi le duc să fie ambalate. Nimic interesant.

Deci nu-ți place?

Doamne, nu, zise el. Urăsc ca dracu' locul ăla. Dar nu m-ar plăti nimeni să fac ce-mi place, nu-i așa? Asta-i faza cu munca, dacă ar fi bună, ai face-o gratis.

Ea zâmbi și spuse că este adevărat. Dincolo de fereastră, cerul se întunecase, iar luminile din parcul de rulote se aprindeau: strălucirea rece, ca de sare, a felinarelor de afară și cea galbenă, mai caldă, din ferestre. Barmanița ieșise din spatele barului să șteargă mesele libere cu o cârpă. Femeia pe nume Alice o urmări din priviri câteva secunde, apoi se întoarse spre bărbat.

Și cum se distrează oamenii pe aici? întrebă ea.

E la fel ca în orice altă parte. Câteva cârciumi prin zonă. Un club de noapte în Ballina, la vreo douăzeci de minute cu mașina. Și avem parcul de distracții, bineînțeles, dar e mai mult pentru copii. Bănuiesc că nu prea ai prieteni pe aici, nu?

Cred că ești prima persoană cu care am purtat o conversație de când m-am mutat.

El ridică din sprâncene. Ești timidă? Întrebă.

Tu să-mi spui.

Se priviră unul pe altul. Ea nu mai părea emoționată acum, ci cumva distantă în timp ce ochii lui îi cercetau fața, de parcă încercau să înțeleagă ceva. După vreo secundă sau două, păru să conchidă că nu reușise.

Cred că e posibil, spuse.

Ea îl întrebă unde locuiește, iar el răspunse că stă în chirie cu niște prieteni, în apropiere. Uitându-se pe fereastră, mai spuse că, de unde stau ei, aproape că pot să vadă locul, chiar după parcul de rulote. Se aplecă peste masă ca să-i arate, dar pe urmă zise că totuși este prea întuneric. În fine, pe partea cealaltă, acolo, adăugă. Cât stătu aplecat peste masă, privirile li se întâlneau. Ea și-o coborî pe a ei în poală, iar el păru să-și rețină un zâmbet în timp ce se așeză din nou. Ea îl întrebă dacă părinții lui mai locuiesc în zonă. El spuse că mama lui murise cu un an înainte, iar tatăl lui era „Dumnezeu știe unde“.

Mă rog, ca să fiu sincer, probabil e pe undeva prin Galway, adăugă el. N-o să apară prin Argentina sau ceva de genul ăsta. Dar nu l-am mai văzut de câțiva ani.

Îmi pare foarte rău pentru mama ta, spuse ea.

Mda, mersi.

De fapt, nici eu nu l-am mai văzut pe tatăl meu de ceva vreme. Nu e... foarte de încredere.

Felix își ridică privirea din pahar. Da? se miră el. Bea, nu-i așa?

Mhm. Și... știi tu, inventează povești.

Felix încuviință. Credeam că asta-i treaba ta.

Ea roși vizibil la această remarcă, ceea ce păru să-l ia prin surprindere și chiar să-l alarmeze. Foarte amuzant, spuse ea. În fine. Mai vrei o băutură?

După a doua, o luară și pe a treia. El o întrebă dacă are frați sau surori, ea răspunse că unul, un frate mai mic. El spuse că și el are un frate. Când termină al treilea pahar, fața lui Alice era roz, iar ochii îi deveniseră sticloși și luminoși. Felix arăta exact la fel ca atunci când intrase în bar, fără vreo schimbare a ținutei sau a tonului. Dar în timp ce privirea ei rătăcea tot mai mult prin cameră, exprimând un interes mai difuz față de mediul înconjurător, atenția lui față de ea deveni mai susținută și intensă. Ea zăngăni gheața din paharul gol, amuzându-se.

Vrei să-mi vezi casa? întrebă Alice. Am tot vrut să mă laud cu ea, dar nu am avut pe cine să invit. Adică, o să-mi invit prietenii, bineînțeles. Dar ei sunt răspândiți care-ncotro.

În New York.

În Dublin, mai ales.

Unde-i casa? întrebă el. Putem să mergem pe jos până acolo?

Sigur că putem. De fapt, va trebui. Eu nu pot să conduc, tu?

Acum, nu. Sau n-aș risca, oricum. Dar am carnet, da. Ai, murmură ea. Ce romantic. Mai vrei o bere sau mergem?

El se încruntă în sinea lui la întrebarea aceasta sau la formularea întrebării sau la folosirea cuvântului „romantic“. Ea scotocea în poșetă fără să-și ridice privirea.

Mda, să mergem, de ce nu, zise el.

Ea se ridică și își îmbracă haina de ploaie bej, cu un singur rând de nasturi. El o privi cum își îndoaie manșeta unei mâneci ca să se potrivească cu cealaltă. În picioare, era doar puțin mai înalt decât ea.

Cât de departe e? întrebă el.

Ea îi zâmbi jucăuș. Te răzgândești? zise ea. Dacă te plictisești de mers, poți oricând să mă abandonezi și să te întorci, sunt obișnuită. Să merg pe jos, adică. Nu să fiu abandonată. S-ar putea să fiu obișnuită și cu asta, dar nu este genul de lucru pe care să-l mărturisesc străinilor.

La asta, el nu dădu niciun răspuns, doar încuviință cu o expresie vag îndârjită de toleranță, de parcă aspectul acesta al personalității ei, tendința aceasta de a fi „spirituală“ și vorbăreață era, după o oră sau două de conversație, o calitate pe care o observase și hotărâse să o ignore. Spuse noapte bună barmaniței la plecare. Alice se arătă uimită de asta și aruncă o privire peste umăr ca pentru a încerca să o mai zărească o dată pe femeie. Când fură afară, pe drum, îl întrebă dacă o cunoaște. În spatele lor, valurile se spărgeau cu un foșnet grav, liniștitor, iar aerul era rece.

Fata care lucrează acolo? zise Felix. O cunosc, da. Sinead. De ce?

Probabil se întrebă ce căutai acolo de vorbă cu mine.

Pe un ton plat, Felix răspunse: Aș zice că are o idee destul de clară. Încotro o luăm?

Alice își vârî mâinile în buzunarele hainei de ploaie și începu să urce dealul. Recunosc parca un fel de provocare sau chiar de repudiere în tonul lui, dar, în loc să o intimideze, asta păru să-i întărească hotărârea.

De ce, te întâlnești des cu femeii acolo? întrebă ea.

El trebuia să meargă repede ca să țină pasul cu ea. Asta e o întrebare ciudată, răspunse.

Da? Bănuiesc că sunt o persoană ciudată.

E treaba ta dacă mă întâlnesc cu oameni acolo? zise el.

Nimic legat de tine nu e treaba mea, bineînțeles. Sunt doar curioasă.

El păru să-i chibzuiască răspunsul și, între timp, repetă mai încet și mai nesigur: Mda, dar nu văd de ce ar fi asta treaba ta. După câteva secunde, adăugă: Tu ai sugerat hotelul. Ca să știi. Eu nu obișnuiesc să mă duc acolo. Deci nu, nu mă prea întâlnesc cu oamenii acolo. În regulă?

E în regulă, sigur. Mi-ai stârnit curiozitatea prin re-marca ta despre fata de la bar, că ar avea „o idee“ despre ce făceam noi acolo.

Păi, sunt sigur că și-a dat seama că eram la întâlnire, spuse el. La asta m-am referit.

Deși nu întoarse capul spre el, fața lui Alice începu să arate puțin mai mult amuzament decât înainte sau un alt fel de amuzament. Nu te deranjează când oamenii pe care îi cunoști te văd la întâlniri cu străine? întrebă ea.

Vrei să zici pentru că e jenant sau ceva? Nu prea mă deranjează, nu.

Restul drumului până la casa lui Alice, de-a lungul coastei, făcură conversație despre viața socială a lui Felix sau, mai degrabă, Alice puse o mulțime de întrebări despre subiect, la care el chibzui și răspunse, ambii vorbind mai tare decât înainte din cauza zgomotului mării. El nu-și exprimă surprinderea la întrebările ei și răspunse cu bunăvoință, dar fără să elaboreze sau să ofere informații în plus față de cele solicitate. Îi povesti că, în mare, socializează cu oameni cunoscuți în școală și cu oameni de la muncă. Cele două cercuri se suprapuneau oarecum, dar nu prea mult. El nu o întrebă nimic în schimb, poate descurajat de răspunsurile ei rezervate de mai devreme sau poate pentru că nu mai era interesat.

Aici e, spuse ea în cele din urmă.

Unde?

Ea descuie o poartă mică, albă, și zise: Aici. El se opri și privi casa, situată în vârful unei grădini verzi în pantă. Niciuna din ferestre nu era luminată, iar fațada casei nu se vedea prea clar, însă expresia lui dădea de înțeles că știe unde se află.

Stai în casa parohială? zise.

Oh, n-am crezut c-o știi. Ți-aș fi spus de la bar, nu încercam să fiu misterioasă.

Ea îi ținea poarta deschisă și, cu ochii încă ațintiți spre conturul casei, care se înălța nedeslușit deasupra lor, cu fața spre mare, el o urmă. În jurul lor, grădina verde, întunecată, foșnea în vânt. Ea păși ușor în sus pe cărare și căută cheile în poșetă. Zgomotul cheilor se auzea de undeva din geantă, dar ea nu părea să le găsească. El stătea acolo, fără să vorbească. Alice își ceru scuze pentru întârziere și aprinse lanterna de la telefon, luminând interiorul genții și aruncând o strălucire rece, cenușie și pe treptele din fața ale casei. El avea mâinile în buzunar. Le-am găsit, spuse ea. Pe urmă descuie ușa.

Înăuntru era un hol mare cu gresie cu model roșu și negru. Deasupra atârna un abajur din sticlă marmorată, iar pe masa delicată, fusiformă, așezată de-a lungul peretelui era așezată o vidră cioplită în lemn. Ea își lăsă cheile pe masă și aruncă o privire rapidă în oglinda întunecată și pătată de pe perete.

Închiriezi singură toată casa? întrebă el.

Știu, zise ea. E mult prea mare, bineînțeles. Și cheltuiesc milioane ca s-o încălzesc pe toată. Dar e drăguță, nu-i așa? Și nu plătesc chirie. Mergem în bucătărie? O să pornesc la loc căldura.

El o urmă pe un hol până într-o bucătărie spațioasă, cu mobilă fixată pe un perete și o masă pe cealaltă parte. Deasupra chiuvetei era o fereastră cu vedere spre grădina